

Spreekbuis

van cliënten voor cliënten

Jaargang
25

Winter
Editie

2018

Colofon & Inhoudsopgave

Colofon

Jaargang **25** / nr. 4 Wintereditie 2018

“De Spreekbuis” is een informatie- en gezelligheidsblad voor en door cliënten van Emergis.

Het blad wordt op initiatief van de Centrale Cliënten Raad (**CCE**) uitgegeven.

“De Spreekbuis” verschijnt 4x per jaar.

“De Spreekbuis” informeert de lezers o.a. over zaken die voor hen van belang kunnen zijn, zoals; Activiteiten in woon- en leefomgeving en nieuws & ontwikkelingen uit de GGZ of Emergis in het bijzonder.

“De Spreekbuis” is een product van:
WLB Joannaplantsoen

Redactie Spreekbuis:

Jeroen de Rijcke (eindredacteur)
Pieter Mesu (redactie)
Peter Luysterburg (redactie)

Beledigende, racistische en/of seksistische inzendingen worden geweigerd.

Klachten en vragen betreffende bezorging of inhoud bij:

spreekbuis@zeelandnet.nl

Adres redactie:

WLB Joannaplantsoen
t.a.v. Redactie Spreekbuis
Joannaplantsoen 2, 4462 AV Goes
E-mail: spreekbuis@zeelandnet.nl

Inhoudsopgave

02	Colofon - Inhoudsopgave
03	Van onze redactie
04	CCE
05	CCE
06	Strip FC Knudde
07	Spreekwoorden
08	Puzzels
09	Kleurplaat
10	Werken Werkt!
11	Werken Werkt verhaal 1
12	Ingezonden Stukken
13	Trudy's FotoHoekje
14	Trudy's FotoHoekje
15	Trudy's FotoHoekje
16	Werken Werkt verhaal 2
17	Werken Werkt verhaal 3
18	Evenementen Kalender
19	Evenementen Kalender
20	Uit de Oude Doos
21	Uit de Oude Doos
22	Boekbespreking
23	Boekbespreking
24	Boekbespreking
25	BN'ers over hun psychische klachten
26	Sudoku's
27	Grappige Foto's
28	Budget Recept
29	WLB Zoekt Jou
30	Een kort verhaal
31	Een kort verhaal
32	Een kort verhaal
33	Een kort verhaal
34	Een kort verhaal
35	Het WLB was mijn redding
36	Werken Werkt verhaal 4
37	MoppenHoek
38	Oplossingen Puzzels
39	Strip FC Knudde

Wat vliegt de tijd. Zo is het nog zomer en zo zitten we al weer in de winter en staat het nieuwe jaar voor de deur. Maar voordat we het nieuwe jaar in gaan, sluiten we het oude jaar af met de wintereditie van De Spreekbuis.

In de eerste plaats willen we ook dit jaar weer iedereen bedanken die zijn steentje heeft bijgedragen aan De Spreekbuis. Er zijn weer veel leuke en bijzondere stukken ingezonden afgelopen jaar en dat doet ons deugd. Uiteraard is volgend jaar ook iedereen weer van harte welkom om zijn eigen stukken in te sturen voor De Spreekbuis, dus schroom niet en laat van je horen. Ook als je tips of andere ideeën hebt zijn die natuurlijk van harte welkom bij onze redactie

In deze editie van De Spreekbuis vind je de bekende rubrieken zoals o.a. de strips, het budget recept, de moppen en woordgrappen en natuurlijk de boekbespreking. In deze, en de volgende edities van De Spreekbuis, gaan we ook naar wat persoonlijke profielen kijken in de nieuwe rubriek “Werken Werkt”. In deze rubriek lees je iedere keer de verhalen van vier medewerkers van WLB Zeeland. Het gaat dan bijvoorbeeld over hoe ze bij een WLB terecht zijn gekomen en hoe zij het vinden om daar te werken. Het Radar Magazine van Emergis besteedt hier uitgebreid aandacht aan maar omdat lang niet iedereen toegang heeft tot dat magazine mogen wij jullie (in goed overleg met Radar Magazine) deze bijzondere portretten ook aanbieden in De Spreekbuis, waarvoor dank.

Dan rest ons alleen nog maar om je weer heel veel lees plezier toe te wensen bij deze editie van De Spreekbuis, en uiteraard hele fijne feestdagen en een Goed, Gezond en Voorspoedig 2019 toegewenst, door al onze medewerkers en redactieleden van De Spreekbuis.....

Tot Ziens, Tot Volgend Jaar !!!

***Uiterste inleverdatum stukken voor de lente editie 2019 is
22 februari 2019 !!!***

Centrale Cliëntenraad Emergis

De Centrale Cliëntenraad Emergis, ook wel CCE genoemd, zet zich in voor de belangen van cliënten binnen Emergis. De raad bestaat uit cliënten en ex-clieënten. We richten ons voornamelijk op beleidszaken. Het werkgebied van de raad beslaat geheel Emergis. De Spreekbuis biedt ons in elke editie ruimte om iets te vertellen over onze werkzaamheden.

Aftreden

Jolanda is sinds 12 januari 2017 voorzitter van de cliëntenraad. Daarvoor is ze ongeveer 2 jaar raadslid geweest.

Toen Jolanda afgelopen zomer de kans kreeg om tijdelijk als senior ervaringswerker aan de slag te gaan, is ze bij de raad in een time-out gegaan. Zo'n mooie kans kun je namelijk alleen maar met beide handen aanpakken. Haar voorzitterstaken zijn toen tijdelijk overgenomen door Elwin. Eigenlijk hadden wij wel verwacht dat Jolanda zou blijven plakken bij haar baan als senior ervaringswerker. Ze is namelijk erg goed in wat ze doet en wij dachten die laten ze niet zomaar gaan. En dat is dan ook gebeurd. Jolanda heeft weer een contract aangeboden gekregen en dat betekent dat ze definitief de CCE verlaat. Het is namelijk niet mogelijk om betaald in dienst te zijn bij Emergis en dan ook nog onderdeel te zijn van de cliëntenraad.

Voor ons is het natuurlijk jammer dat Jolanda ons verlaat. Maar we zijn heel erg blij voor haar dat ze ander en leuk werk heeft gevonden. We hebben altijd met heel veel plezier samengewerkt en veel van haar geleerd.

Jolanda, bedankt! En heel veel succes in de toekomst.

De nieuwe Wmcz

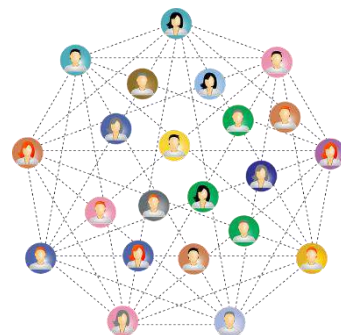
De cliëntenraad werkt met de Wet medezeggenschap cliëntenraden zorginstellingen (WMCZ). Deze wet stamt nog uit 1996. Op dinsdag 20 november 2018 nam de Tweede Kamer het wetsvoorstel Wet medezeggenschap cliënten zorginstellingen 2018 met een ruime meerderheid van stemmen aan. Het wetsvoorstel moet nu nog behandeld worden in de Eerste kamer. Daarna kan de wet definitief van kracht worden. De verwachting is dus dat de wet in de loop van 2019 in werking zal treden.

Er veranderen wat zaken zodra de Wmcz 2018 van kracht zal zijn. Op dit moment wordt er gewerkt met adviesrecht en verzwagd adviesrecht. Met de nieuwe wet zal dit vervangen worden door instemmingsrecht. Cliëntenraden moeten dan instemmen met voorgenomen besluiten van zorgaanbieders, voordat zij deze kunnen uitvoeren. Het verschil tussen verzwagd advies is dat de toetsingsgrond zwaarder wordt.

Verder zijn er wijzigingen omtrent de vergoeding van juridische ondersteuning, onderscheid tussen kortdurende en langdurende zorg, lokale medezeggenschap.

We houden alle ontwikkelingen omtrent deze wet goed in de gaten. Ook zullen wij contact leggen met locatieraden zodra er meer bekend is/de wet van kracht gaat.

Meer informatie: www.loc.nl/nieuwe-wmcz

Het einde van het jaar...

De tijd is voorbij gevlogen. Het is alweer bijna kerst, en over een paar weken luiden we 2019 in. Voor ons een moment om eens kort terug te kijken op een jaar vol raadswork.

We zijn het jaar gestart met acht raadsleden. Aan het eind van het jaar kunnen we zeggen dat we nog met zes leden overgebleven zijn. Twee van hen zijn sinds oktober vast raadslid. Er is dus nog ruimte voor nieuwe leden en we hopen dat in 2019 nieuwe geschikte kandidaten zich melden. Ondanks dat we groep nu wat kleiner is, is het een fijne groep. En wordt er nog veel werk verzet.

In 2018 zijn er in totaal 22 reguliere vergaderingen geweest. Deze vergaderingen vinden om de week plaats op een maandag. Meestal vergaderen we een middag. Maar dit jaar hebben we het regelmatig erg druk gehad, waardoor we al in de ochtend begonnen. Daarnaast vergaderen we 5 keer per jaar met de raad van bestuur. Tijdens twee vergadering is een afvaardiging van de raad van toezicht ook aanwezig. Daarnaast hebben we dit jaar een aantal informele overleggen gehad met de raad van bestuur.

In 2017 was ons aanspreekpunt bij de raad van bestuur Paul de Schipper. Echter door het vertrek van Rick Mentjox is Gerco Blok aangetreden als lid raad van bestuur in januari 2018. Dit betekende voor ons een wisseling in het aanspreekpunt. Voor ons is dit in 2018 Gerco Blok geweest. Wij hebben de samenwerking met hem als prettig ervaren.

Tijdens het schrijven van deze tekst is het jaar nog niet voorbij. Maar we kunnen zeggen dat we tot eind november 24 adviesaanvragen hebben behandeld. De adviesaanvragen waren uiteenlopend van een pilot, tot een wijzigende leidinggevende cultuur, tot WIFI voor cliënten. Enkele voorbeelden:

- Waarnemend teamleider Medium Care 2
- Pilot project veilige zorg (veiligheidsloket)
- Verbouw van Ithaka ambulant
- Implementatie polikliniek autisme spectrum stoornissen
- Gasten/cliënten WIFI voorzien van extra beveiliging
- Herstelacademie nieuwe stijl

Elke adviesaanvraag behandelen we uitgebreid. We kijken altijd eerst of er vragen zijn, spreken regelmatig mensen, zoals bijvoorbeeld managers die uitleg kunnen geven. Zodra we voldoende informatie hebben geven we een advies. Dit is bijna altijd een positief advies. Dit jaar hebben we wel één keer negatief geadviseerd in verband met de herstelacademie. Na een negatief advies wordt er van alles in gang gezet om ervoor te zorgen dat er uiteindelijk toch een positief advies kan komen.

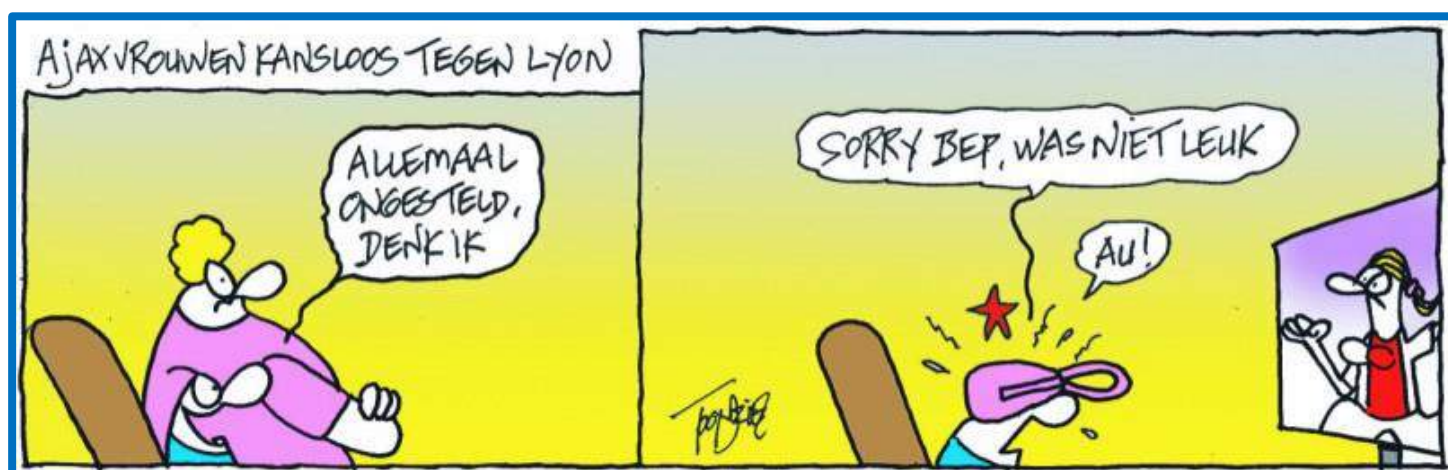
Naast de adviesaanvragen is er ook deelname aan adviescommissies wanneer er bijvoorbeeld een manager of geneesheer-directeur moet worden aangenomen. Regelmatig is dit in combinatie met de ondernemingsraad. Er wordt een gesprek gehouden met de kandidaat. Daarna wordt er een advies gegeven. Dit kan positief zijn, maar het is ook voorgekomen dat dit negatief is. De stem van de raad wordt dan wel gehoord, de kandidaat waarop negatief is geadviseerd is ook niet aangenomen.

In dit stuk hebben we heel kort wat uitleg gegeven over het afgelopen jaar. Naast alle vergaderingen plannen we ook werkbezoeken in. We gaan dan bijvoorbeeld naar een werkleerbedrijf of een woonlocatie om eens rond te kijken en te spreken met cliënten. Dat kan helpen bij adviesaanvragen, signalen die ontvangen zijn of om de raad een breder beeld te geven van Emergis. Deze werkbezoeken willen dan ook zeker in 2019 blijven doen.

We kijken uit naar weer een mooi nieuw jaar, waarin we ons uiterste best zullen doen om zo goed mogelijk de belangen van de cliënten te behartigen.

FC Knudde Strip

De pen is machtiger dan het zwaard.

Door het publiceren van teksten kan men meer invloed uitoefenen dan door het toepassen van geweld.

Als apen hoger klimmen willen, ziet men gauw hun blote billen.

Iemand die meer wil dan hij kan, maakt zich snel belachelijk.

Het is een kwade wind die niemand voordeel brengt.

Er is altijd wel iemand die van de omstandigheden weet te profiteren.

Je moet geen goed geld achter slecht geld aangooien.

Je moet geen geld besteden aan een zaak die niet meer in stand kan worden gehouden.

Een kapotte klok duidt tweemaal daags de juiste tijd aan.

Een dom persoon kan af en toe toch gelijk hebben.

Als 't schip zinkt dan zinkt ook de lading.

Als een zaak bankroet gaat, dan is men meestal ook alles kwijt.

Goede naam is beter dan goede olie.

Een goede reputatie is beter dan veel geld.

Peter Luysterburg

Puzzels

Het pakketje

Er ligt een dode man in een tuin met naast hem een pakketje. Als het pakketje open was geweest dan was de man niet dood gegaan, maar omdat het pakketje nog dicht is is de man gestorven.

Rara, wat zit er in het pakketje?

Laatste loper

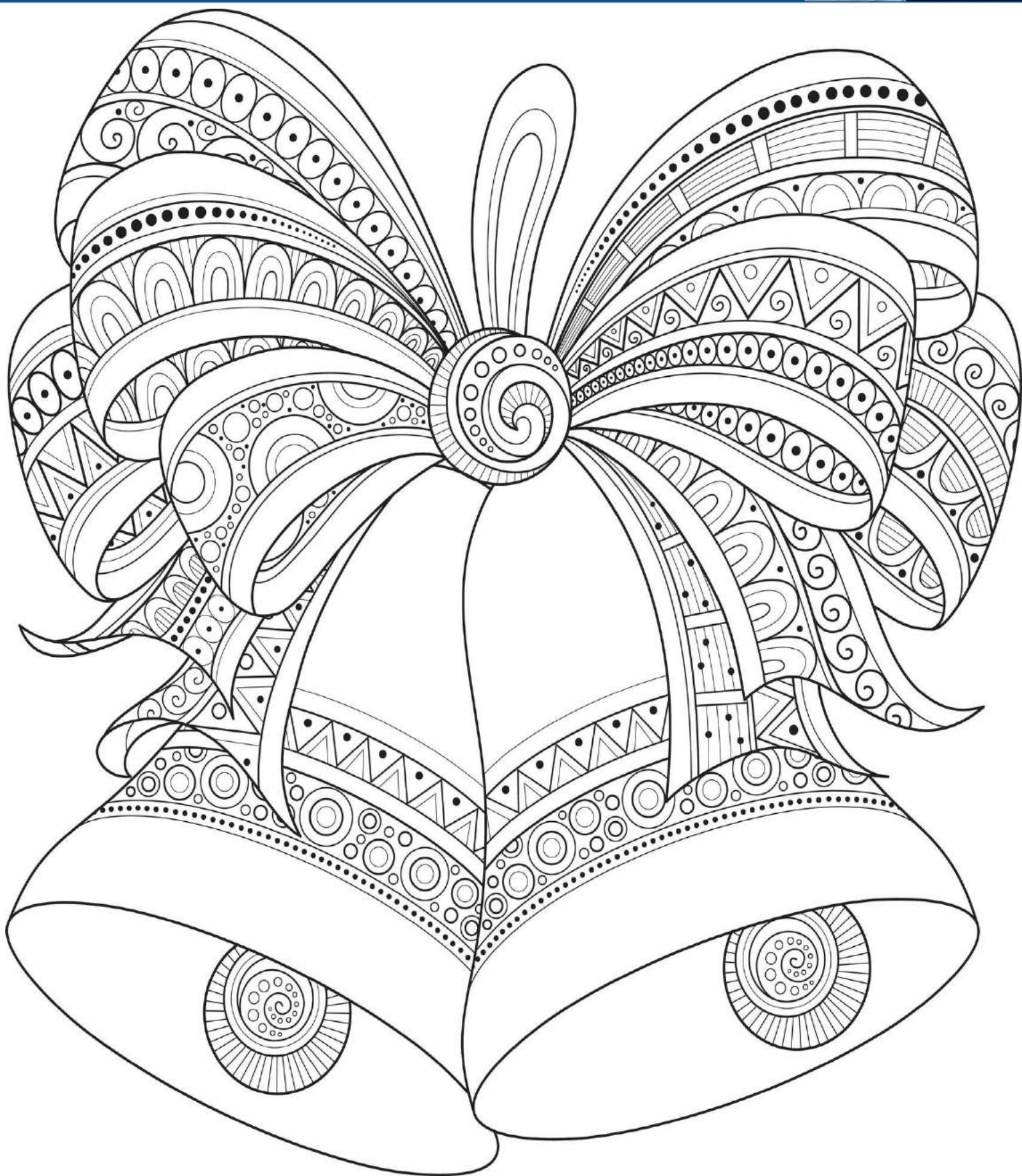
Hoeveelste sta je wanneer je de laatste loper bij een hardloopwedstrijd inhaalt ?

Een hengeltje uitgooien

Twee vaders en twee zonen gaan vissen. Er worden in totaal drie vissen gevangen en vervolgens heeft ieder van hen een hele vis ter beschikking. Hoe kan dit?

Werken Werkt!

In de nieuwe rubriek werken werkt lees je de verhalen van vier werknemers van WLB Zeeland. Hoe zijn zij bij één van de WLB's terecht gekomen? Wat vinden ze van het werken bij een werkleerbedrijf?

Werken is niet voor iedereen vanzelfsprekend. De werkleerbedrijven, die vallen onder de paraplu van Emergis, zijn gespecialiseerd in werk en begeleiding. In onze werkleerbedrijven bieden we mensen de kans om te participeren in de maatschappij met begeleiding. We houden rekening met gepaste werkdruk. Werken bij een werkleerbedrijf betekent: samen kijken naar interesses, kwaliteiten en arbeidsvaardigheden.

Met de tien werkleerbedrijven van WLB Zeeland willen we mensen een kans geven mee te doen in de samenleving op een manier die bij hen past. Het is belangrijk dat een werkplek veilig en leuk is, maar ook voldoende uitdaging biedt.

Hoe werkt het?

Bij de WLB's hebben de werknemers niet te maken met tijdsdruk en productieafspraken. De begeleiders zorgen voor een goede balans tussen voldoende uitdaging en verantwoordelijkheden. De begeleiders en werknemers zorgen er samen voor dat het werkleerbedrijf een beschutte werkplek is waar de werknemers kunnen groeien en ontwikkelen in taken en verantwoordelijkheden.

Door de combinatie van begeleiding en werk, kunnen mensen weer ontdekken waar ze goed in zijn en zichzelf verder ontwikkelen. Dit kan door training on the job, maar ook het volgen van een cursus of het behalen van certificaten behoren tot de mogelijkheden.

Hoe meld je je aan bij een WLB?

Om bij WLB Zeeland te kunnen werken, is een verwijzing nodig. Bijvoorbeeld van een behandelaar van Emergis of van een externe verwijzer zoals het UWV, de Sociale Dienst, het WMO-loket of een re-integratiebureau. Beschikt de medewerker over een verwijzing, dan kan hij of zij zich aanmelden bij één van de werkleerbedrijven van WLB Zeeland.

Kijk voor meer informatie op wlbzeeland.nl.

“We maken mooie dingen,
al zeg ik het zelf”

FRANK HAERENS (48)
werkzaam bij WLB Blokpunt
in Terneuzen

Tekst: Paula Koster
Beeld: Suzen fotografie

“Dankzij mijn werk in het houtbewerkingsatelier van WLB Blokpunt heb ik mijn leven terug. Ooit werkte in de groenvoorziening. Dat was voor ik de operatiekamer werd ingereken en er met een onderrug voorzien van titanium onderdelen weer uit kwam, in 1997. Doordat ik ruim acht uur op mijn buik op de operatietafel had gelegen, waren de zenuwen in mijn armen bekneld geraakt. Daardoor had ik geen gevoel meer in mijn armen en handen, en kwam ik in de WAO. Ik had geen werk, geen sollicitatieplicht, geen doel en stap voor stap kwam mijn leven in een neerwaartse spiraal. Ik trouwde een paar keer om vervolgens weer te scheiden, sloot me aan bij ‘vrienden’ met wie ik meer blowde dan goed voor me was.

Vorig jaar ging het mis, toen ik mijn dagelijkse portie wiet overgoot met een royale portie alcoholische drank. Ik kreeg een psychose en werd opgenomen in Kloetinge. Een tijdlang gebruikte ik medicijnen en kreeg ik hulp van een psychiater. Eenmaal beter werd ik getipt op WLB Blokpunt en daar werk ik nu vier dagen per week, met veel plezier. Houtbewerking was nieuw voor mij maar het beviel me meteen. Ik leerde de machines te bedienen, onder andere van mijn collega Johnny, die al twintig jaar bij WLB Blokpunt actief is. In het houtbewerkingsatelier maken we van alles, zoals pergola's, bloembakken, kweekbakjes, windlichthouders, balkontafels, bankjes en vogelhuisjes. Daarnaast gieten we torso's van beton, voor in de tuin bijvoorbeeld. Al die spullen zijn te koop via Facebook. Ja, ik maak maar even een beetje reclame want we maken echt mooie dingen, al zeg ik het zelf.

Wat ik doe, noem ik dagbesteding. Maar eigenlijk is het, als je ziet wat we hier allemaal produceren, vier dagen per week, gewoon volwaardig werk. Ik vind het jammer dat mensen me soms meteen in 'een hokje' plaatsen als ze horen dat ik bij WLB Blokpunt werk. Je ziet ze denken: Blokpunt, dat is toch van Emergis? Dan zal er wel iets mis zijn met jou. En mensen met wie iets mis is, dat zijn de anderen, daar horen zij niet bij. Ze realiseren zich niet dat een psychisch probleem, net als een lichamelijk probleem, iets is wat ons allemaal kan overkomen. Onze maatschappij is hard en draait om status. Pas als je een partner hebt, een auto voor de deur hebt staan en goed verdient, tel je mee. Zelf zou ik heus ook graag een partner en een auto hebben. Maar om nou te zeggen dat ik dat het hoogst haalbare vind, nee.

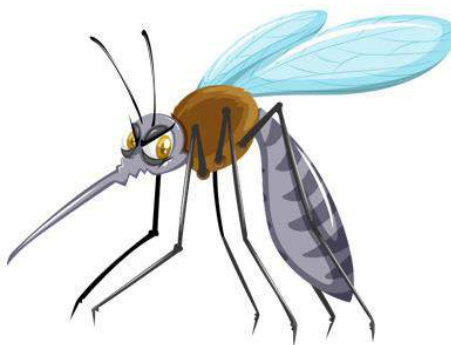
Van mijn wietrokende 'vrienden' heb ik afscheid genomen, met de vrienden die ik nu heb rook ik hooguit een sjekkie. Alcohol drink ik niet meer. Een reguliere baan zit er, met mijn rug, niet in. Maar ik voel me kiplekker, vooral ook dankzij mijn leuke werk en fijne collega's bij het werkleerbedrijf. WLB Blokpunt heeft me weer een doel gegeven. Van het geld dat ik er verdien, hoop ik volgend jaar een auto te kunnen kopen. En een partner? Ook die komt nog weleens op mijn pad. Alles op zijn tijd, zal ik maar zeggen”.

Ingezonden Stukken

Ik zit tegenwoordig ruim 2 ½ jaar in Maria-oord, na 32 jaar trouwe dienst op Emergis.
Het gaat je goed, het beste, hoi. Han

Ughe ughe ughe ughe,
Het stukt hier van de muggen,
Iege iege iege iege
Het stikt hier van de vliegen,
Ije ije ije ije
Het stikt hier van de bijen,
Espe espe espe espe
Het stikt hier van de wespen,
Ommels ommels ommels ommels
Het stikt hier van he Hommels

Wie weet hoe een Belgische snelweg rijdt? Beton,
beton, Beton, Beton, Beton

Ik heb geduld, maar ik duld het niet te krijgen.

Holder de bolder,
We hebben een koe op zolder
Zo'n grote vier cilinder koe,
Aboe, aboe, aboe, aboe

Ingezonden door: Han Kooman

Laat alle vooroordelen los en laat je gevoel maar spreken,
zeker weten dat op een dag het licht zal ontsteken

Eenvoud zit hem in de kleine dingen.

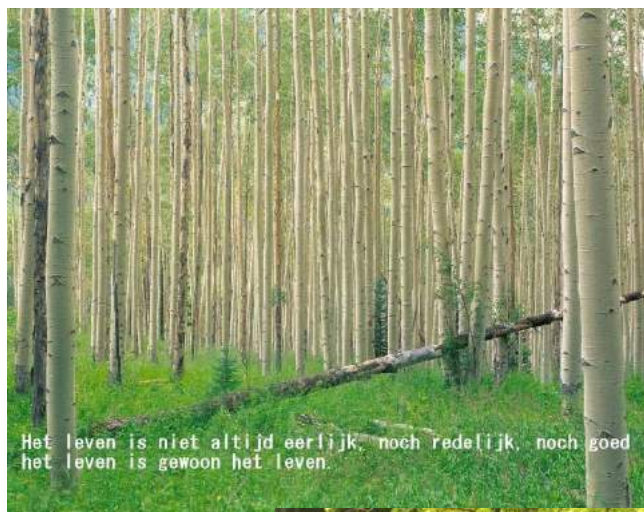
Elke dag een nieuwe kans om alles te ontdekken
zoek daarin de juiste balans, en het zal iets moois opwekken

De pessimist klaagt over de wind.
De optimist verwacht dat die draait en de realist stelt de zeilen bij

Als je weinig begrijpt, is er veel te vrezen.

Angst versperd je de weg naar jezelf

Je bent niet meer of minder dan een ander,
maar gelijk op een andere manier.

*Zoek het gezelschap van degene die het beste
in je wakker maakt*

ALS ER EEN GELOOF IS DAT BERGEN KAN VERZETTEN
DAN IS DAT HET GELOOF IN DE EIGEN KRACHT

Geluk is : niet het leven hebben waarvan je houdt
maar houden van het leven dat je hebt.

Gebrek aan begrip is iets machtigs.
Het stelt mensen soms in staat de wereld te veroveren.

Werken Werkt!

“In De Biotuin
fleur ik helemaal op”

Bijna twee jaar werk ik nu in WLB De Biotuin, iedere dinsdagochtend. Om de week ben ik hier ook op de donderdagmiddag, om te keramieken. Ik maak dan onder andere schalen, voor bloemstukken. Viert iemand van Emergis een jubileum, dan maken wij van WLB De Biotuin zo'n schaal op met bloemen en die krijgt de jubilaris dan aangeboden. Mooi hoor, en hartstikke fijn om te doen. Tijdens de keramiekmiddagen komt er ook altijd een groep cliënten van ouderenspsychiatrie werken met bloemen. Ze maken heel verrassende dingen, hebben het naar hun zin en hen bezig te zien, ontroert me.

In WLB De Biotuin werken we onder leiding van Martin en Agnes. De sfeer is open, gezellig en respectvol. Ieders mening doet ertoe en we voelen ons vrij tegen elkaar uit te spreken hoe we over dingen denken. In WLB De Biotuin zijn we met elkaar en voor elkaar, en dat is precies wat het hier zo fijn maakt. Martin en Agnes zorgen voor een mooie, veilige sfeer. Ze zorgen er bijvoorbeeld altijd voor dat het toegankelijk dicht is, zodat er geen vreemde mannen binnen kunnen komen. Dat is voor mij persoonlijk heel belangrijk want vreemde mannen, daar heb ik het niet zo op. Op een dag was ik bang en dat sprak ik toen uit. Martin nam me serieus en checkte het hek. Dat was heel fijn, ik voelde me gehoord en gezien.

Soms sta ik chagrijnig op. Iedereen staat weleens chagrijnig op. En dan fiets ik chagrijnig naar WLB De Biotuin. Maar dan ga ik aan het werk en fleur ik helemaal op. Vergis je niet, het is hier aanpoten hoor. Want het is misschien maar een bloemstukje maar ik werk daar heel geconcentreerd aan, en dat kost me veel energie. Maar zie ik na afloop die tafel vol bloemstukjes, dan maakt me dat echt blij. Bij WLB De Biotuin voel ik me geborgen en gewaardeerd. Steeds vrijer voel ik me, ik ben echt opgeknapt sinds ik hier werk. Voorheen hield ik me plat en paste ik me aan, om geen gedoe te krijgen met anderen. Nu geef ik mijn mening, laat ik me horen. Dankzij WLB De Biotuin, waar niemand me opjut, ben ik opgebloeid en ik voel dat er nog meer groei in mij zit. Ik ben zekerder van mezelf, soms ben ik zelfs blij met mezelf. Een reguliere baan, met stress en werkdruk, was moeilijk voor mij. Ik had daardoor geen baan. Werken in De Biotuin heeft me weer een doel gegeven. Hier, met al die lieve mensen om me heen voelt werken aan als mógen, niet als móeten. Dat is toch fantastisch?”

JOLANDA DE BAS (53)
medewerker van WLB De Biotuin
in Kloetinge

Tekst: Paula Koster
Beeld: Suzan fotografie

“Blauwe violieren, chrysanten, oranje distels, rozen... Dat zijn de bloemen die vanochtend door de bloemist bij WLB De Biotuin zijn afgeleverd. Elke week weer is het afwachten waar mijn collega's en ik mee aan de slag mogen. Ik vind dat leuk want van steeds andere bloemen, met andere kleuren, krijg je ook andere creatieve ideeën. Met mijn collega's verwerk ik de bloemen in stukjes, grote en kleine, aan de hand van een voorbeeld dat midden op tafel staat. De stukjes krijgen allemaal een plaats, ergens bij Emergis. Bijvoorbeeld op de tafels bij WLB Lunchcafé Van de KooK, het restaurant in het hoofdgebouw. En op de balies van de verschillende afdelingen, in Kloetinge maar ook daarbuiten. Soms kun je een bloemstukje waf persoonlijker maken, bijvoorbeeld met bloemen die over zijn. Is alles klaar, dan pik je je eigen stukje er zo uit.

“Ik durf weer te dromen
en dat is heerlijk”

FRANS BRAND,
tot voor kort werkzaam bij
WLB 't Hof van Thee & Leut in Vlissingen

Tekst: Paula Koster
Beeld: Suzan fotografie

“Om met de deur in huis te vallen: ik werk voor mijn uitkering. Ik vind het belangrijk om dat te vertellen, want binnenkort is die uitkering verleden tijd en verdien ik mijn eigen geld. Wat ik daarbij voel? Trots! Want ik kom van ver. Een kind kan je vertellen dat met drank op achter het stuur kruipen foute boel is. Ikzelf wist dat natuurlijk ook wel maar daar handelde ik niet naar. Nadat ik voor de vijfde keer tegen de lamp was gelopen, ging er een dikke streep door mijn rijbewijs. Niet handig als je vrachtwagenchauffeur bent, dus dat was einde verhaal. Daarna werkte ik een tijdje als uitzendkracht bij een afvalverwerkingsbedrijf. Ondertussen zag ik mijn oud-collega's en mijn broer, die bij hetzelfde bedrijf werkte als ik en bij wie ik toen inwoonde, gewoon nog op de vrachtwagen rijden. Heel gek misschien maar het kon me niet boeien. Ik zag niet in waar ik mee bezig was geweest en wat ik daarmee verspeeld had. Dat besef kwam pas later.

Door de crisis raakte ik mijn uitzendwerk kwijt en tot overmaat van ramp werd ik ook nog dakloos. Via daklozenopvang Hef Witte Huis in Vlissingen kon ik gelukkig een kamer huren. Op een dag nodigde sociale woningvoorziening Orionis me uit voor een gesprek en een week later werkte ik in de groenvoorziening. Ik genoot, lekker buiten aan de gang zijn was stukken leuker dan eindeloos over de boulevard sloffen met een colaatje in mijn hand. Ik kwam weer onder de mensen en kon, omdat ik werkte voor mijn uitkering, weer wat betekenen voor de maatschappij. Beetje bij beetje begon ik de schade die ik mezelf en anderen met mijn gedrag had toegebracht te overzien. Voorzichtig kwamen er ook wensen en plannen voor de toekomst in me op. Ik kreeg weer hoop, stopte met drinken. Met hulp van mijn psychiater en andere professionele begeleiders lukte het me mezelf uit de put te takelen.

Toch was alle leed nog niet geleden. Ik kreeg een reguliere baan in de afvalverwerking maar kwam buiten mijn schuld toch weer op straat te staan. De moed zakte me in de schoenen. Opeens was daar een werkplek bij WLB 't Hof van Thee & Leut, van Emergis. Alles goed en wel, zei ik, maar stop me niet tussen vier muren want dan word ik gek. Bleek dat ze een tuinman nodig hadden. Nou, dik voor mekaar. Ik maai het gras, ga tekeer met de snoeischaar, zorg voor de groenten in de kas en houd het terras kraakhelder met de hogedrukspuit. Daarnaast ben ik actief in het houtbewerkingsatelier. Ik heb er net de laatste hand gelegd aan een aquariummeubel.

Als dit stukje in Radar verschijnt, is WLB 't Hof van Thee & Leut voor mij verleden tijd. Ik heb een reguliere baan gevonden in de groenvoorziening. Voorlopig nog met behoud van uitkering maar naar verwachting over een half jaar met een gewoon salaris, en daar ben ik ongelooflijk trots op. Ooit viel ik en lag ik in de goot. Nu sta ik toch maar mooi weer met beide benen stevig op de grond en verdien ik mijn eigen geld, in een echte baan. Het was fijn werken bij WLB 't Hof van Thee & Leut, met al die prachtige mensen. Met een beetje geluk krijg ik binnenkort mijn rijbewijs terug. Nu nog even de jackpot winnen. Dan koop ik een huisje, in Frankrijk. Hoog in de bergen, een stuk of wat paardjes in de wei en, wie weet, een vrouw aan mijn zij. Tot het zover is, schoffel en snoei ik nog even door. Maar ik durf weer te dromen en dat is zo heerlijk”.

EvenementenKalender

**Zorg- en Kaasboerderij Pitteperk
Koudekerke**

Pitteperk is een kaasboerderij, minicamping en zorgboerderij net onder Middelburg. Pitteperk heeft ongeveer 400 melkkoeien. De melk van onze koeien wordt op ambachtelijke wijze tot Goudse boerenkaas en kruidenkaas verwerkt. Deze kaas wordt verkocht in de winkel op ons bedrijf. Naast kaas maken wij ook melk en karnemelk.

**Museumhaven Zeeland
Zierikzee**

De stichting Museumhaven Zeeland maakt zich sterk voor de aankoop, herstel en behoud van oude zeil- en motorschepen. Zij doet dat al sinds 1990. Het is een museum op twee locaties.

**Molen De Graanhalm
Burgh-Haamstede**

Molen de Graanhalm (1847) is een koren-houtzaagmolen. Vroeger was het uitsluitend een korenmolen, maar in 2003 is beneden in de molen een raamzaag opgesteld. Naast de molen vind je een pannenkoekenhuis met meer dan 30 verschillende soorten pannenkoeken.

**Indoor speeltuin Zwierelantijn
Aagtekerke
Prijs : € 5,=
65+, CJP + Volw. : Gratis**

Zwieren, zwaaien en rondjes draaien bij Indoor speeltuin Zwierelantijn. In Zwierelantijn kunnen kinderen tot 14 jaar klimmend en klauterend op ontdekkingstocht gaan. Eerst naar de uitkijktoren die een prachtig uitzicht biedt over de hele omgeving en daarna van de glijbaan afroetsjen.

Molen De Hoop en Verwachting Borssele

De Hoop & Verwachting is maalvaardig en is in principe 's zaterdags van 13:00 tot 16:00 en op afspraak te bezoeken.

Molen De Hoop en Verwachting is achtkante grondzeiler gebouwd in 1714. De korenmolen ligt net buiten het dorp Borssele en werd vroeger gebruikt voor het malen van graan.

Sterrenwacht- bezoek museum en lezing

**Middelburg
16 januari 2019
Prijs : € 5,00**

Op woensdagavond 16 januari 2019 staat een bezoek aan de Volkssterrenwacht Philippus Lansbergen in Middelburg op het programma.

Het bezoek duurt maximaal 2 uur en bestaat uit een presentatie, een bezoek aan de sterrenwacht en het museum. Bij aanmelding kunt u per e-mail het onderwerp van uw keuze voor de lezing aangeven. Uit de reacties kunnen wij dan kijken waar de meeste voorkeur naar uit gaat.

E-mail: info@nutnoordbeveland.nl

CreaSamen Aardenburg

Creatief zijn én elkaar ontmoeten

Elke eerste en derde dinsdagmiddag van 13.30 tot 16.00 uur.

Bij CreaSamen is creativiteit het uitgangspunt. Breiwol, priemen, naald, draad, schaar en lijm zijn de ingrediënten voor een gezellig samen zijn.

De Vroongronden Renesse

Open, hobbelig, vogels, bloemen en vlinders. Dat zijn de Vroongronden tussen Renesse en Haamstede. Je vindt er 'hoge' droge kopjesduinen met duingraslandjes, natte lage slenken en krekens. Hier en daar liggen poelen waaruit in het voorjaar kikkergekwak weerklinkt.

Spreekbuis 25 jaar, verhalen uit 1994

Mijlpaal voor "De Scherpschutters"

P.Z.Z.-voetbalclub "De Scherpschutters" reisde dinsdag 21 december 1993 af naar Noordwijkerhout. Twee teams van 9 spelers zaten 's morgens om 9.30 uur in de busjes, vol spanning, in afwachting van het toernooi. (11 teams van verschillende psychiatrische ziekenhuizen) Na ongeveer 3 uur reizen - Noordwijkerhout ligt bij Katwijk aan Zee - kwamen we een uur te vroeg aan bij de sporthal. Onderweg waren de teams al ingedeeld. We konden op ons gemak het meegebrachte lunchpakket opeten. Een aantal fanatieke Scherpschutters gingen al een balletje trappen in de lege sporthal.

Spoedig werden we verwelkomt door de toernooi-organisatie.

Scherpschutters 1 was ingedeeld in poule 1, Scherpschutters 2 in poule 2.

Hieronder volgen de uitslagen:

Langeveld - Scherpschutters 1: 0 - 5

Scherpschutters 2 - DAC Leiden: 2 - 3 Met een prachtig doelpunt van Coen Willems. Toon van Meel gaf een voorzet aan Coen Willems, die de bal een verwoestend schot achter de keeper in het net werkte. Frans Sijneseal stapte kwaad naar de kleedkamers omdat hij nauwelijks ballen kreeg aangespeeld, hij werd gewisseld en mocht slechts mee spelen in het tweede team. Ria Luteyn viel in haar eerste wedstrijd al uit door een liesblessure.

Scherpschutters 1 - Endegeest: 4 - 0

Vogelenzang - Scherpschutters 2: 1 - 4 Frans Sijneseal stond na een verkwikkende douche plotseling weer in sport-tenu in het veld.

Robert Fleurry - Scherpschutters 2: 1 - 1

Scherpschutters 1 - Delta 1: 5 - 2 Na deze overwinning was Scherpschutters 1 zeker van een plaats in de finale (eerste of tweede plaats).

Scherpschutters 2 - Delta 2: 1 - 5 Op doelsaldo konden de Scherpschutters 2 hierna strijden om de vijfde of zesde plaats van het toernooi. Zij moesten spelen tegen Langeveld. Helaas hadden de volgende spelers zich al omgekleed en gedoucht: Richard Böck (moe), Hans Snouwaert (moe), Alex de Nooyer (dodelijk vermoeid) en uiteraard niemand minder dan Frans Sijneseal, die dacht dat het toernooi al afgelopen was. Ons tweede team had nu dus spelers tekort. Inmiddels waren we niet meer verbaasd dat Frans Sijneseal zich weer in sport-tenu meldde, ongeveer twee seconden voor de wedstrijd. Gelukkig maar, want Frans scoorde na vier minuten al 0 - 1, vanuit een onmogelijke hoek. Binnen één minuut was het weer raak, 0 - 2 door Frans.

Coen Willems schoot nog een keer met een punter tegen de onderkant van de lat. Het enige tegendoelpunt in deze wedstrijd toen Albert Vermeulen, als enige nog fit overgebleven verdediger, alleen tegen een overmacht van drie vijandige verdedigers stond. Een prachtige overwinning en dus een vijfde plaats voor ons tweede team.

De finale werd gespeeld tussen ons eerste team en DAC - Leiden. De tribunes waren gevuld met toeschouwers en vrijwel alle overige Scherpschutters waren van hun bar-kruk gekomen om ons eerste team aan te moedigen. Binnen 15 seconden werd het 1 - 0 voor de Scherpschutters via een snelle combinatie tussen Bert Frankhuysen en Saïd Koubia. De rest van de wedstrijd speelde zich vaak af op de helft van de tegenstander. DAC - Leiden kon niet meer imponeren. Voor de eerste keer in de geschiedenis van voetbalclub "De Scherpschutters" werd een team winnaar in een toernooi.

Guus Malawauw en Peter Klouwers namen de kollosale wisselbeker in ontvangst.

Scherpschutters 2 werd, mede door de beslissende doelpunten van Frans "Heintje Davids" Sijneseal verrassend vijfde.

Op de terugweg hebben we lekker gegeten bij Van der Valk. Albert Vermeulen, in een net pak gestoken, solliciteerde vergeefs naar de functie van disk-jockey. Een spetterende toespraak van Albert onder het eten ontlokte een applaus van de omringende tafels.

Loek Menheere

Het tweede team van "De Scherpschutters" met van links naar rechts: Hans Snouwaert, Frans Sijneseal, Ria Luteyn, Toon van Meel, Kees (stagiair beweging) Albert Vermeulen, Koen Willems en Richard Böck.

Scherpschutters 1:

Bert Frankhuyzen	afd. 10
Peter Klouwers	afd. 10
Saïd Koubia	afd. 12
Marcel van Beek	afd. 21
Guus Malawauw	afd. 22
Jankees Bruinooge	afd. 20
Loek Menheere	keeper

Scherpschutters 2:

Albert Vermeulen	afd. 23
Ria Luteyn	afd. 21
Frans Sijneseal	afd. 22
Alex de Nooyer	afd. 20
Coen Willems	afd. 23
Hans Snouwaert	afd. 20
Richard Böck	afd. 20
Kees Wolters	keeper
Toon van Meel	
(alias P. air van Hooydonck)	

Boekbespreking

Boekbespreking 'Leren van de lelie en de vogel'

Deze keer een boekbespreking van het boek 'Leren van de lelie en de vogel' van Søren Kierkegaard. Wat misschien niet iedereen weet is dat ik christen ben en dat maakt waarschijnlijk dat ik dit keer extra enthousiast ben. Ik heb één ander boek van hem gelezen, namelijk 'Ironie'. Dat was tijdens een treinreis naar Amersfoort waar ik op weg was naar een afspraak met een studievriend die ik nog ken van mijn PABO-tijd. Helaas was er tijdens die reis sprake van een aanrijding met een persoon en zoals iedereen weet levert dat heel erg veel vertraging op, los van het feit dat het natuurlijk altijd verschrikkelijk tragisch is. Ik zag geen andere mogelijkheid dan de afspraak te annuleren. Vanwege de titel van het boek zag ik daar toen haast een bovennatuurlijke vingerwijzing in, maar mijn vriend die weet dat ik daar gevoelig voor ben, verzekerde me dat dit voor hem niet zo was. Terug naar het boek van vandaag.

Zoals gebruikelijk zal ik de tekst van de achterflap citeren: 'Om iets te leren denk je in eerste instantie aan school, aan leraar en leerling, aan iets dat binnen plaatsvindt. Door Kierkegaard word je uitgenodigd om naar buiten te gaan, om te kijken naar wat daar simpelweg aanwezig is: een bloem op het veld, een vogel in de lucht. Die bloem en die vogel zijn de leraars. In die grappige verhouding blijkt het mogelijk om van hen nieuwe dingen te leren. Telkens anders, vanuit verschillende invalshoeken. Over jezelf, over de manier waarop je in het leven staat. Kierkegaard is vooral bekend geworden door zijn filosofische werken. Weinig mensen weten dat hij ook een groot aantal toespraken heeft geschreven, waarvan er nog maar enkele eerder in het Nederlands zijn vertaald. Zelf noemde hij ze 'opbouwende toespraken'. In Leren van de lelie en de vogel zijn zes van deze toespraken gebundeld. Oorspronkelijk vormen ze twee bundeltjes van elk drie toespraken. Ze hebben gemeen dat ze de lelie en de vogel als uitgangspunt nemen.'

Wat zegt wikipedia ons over Kierkegaard? 'Søren Aabye Kierkegaard (5 mei 1813 – 11 november 1855) was een 19e-eeuws Deens filosoof, protestants theoloog en cultuurcriticus. Omdat hij in zijn filosofisch werk het belang van persoonlijke keuzes en betrokkenheid benadrukt, wordt Kierkegaard vaak gezien als de wegbereider of eerste vertegenwoordiger van het existentialisme. Kierkegaards denken wordt gekenmerkt door een unieke complexiteit vanwege zijn anti-systematische en vaak literaire benadering van de filosofie. Veel van zijn filosofische en theologische werken publiceerde hij bijvoorbeeld onder verschillende pseudoniemen en elk van deze "auteurs" schreven vanuit een ander filosofisch standpunt. Deze techniek stelde Kierkegaard in staat om verschillende manieren van denken en leven voor te stellen die overeenkwamen met zijn drie fasen van existentie: esthetisch, ethisch en religieus. Deze indirecte en ironische stijl van schrijven stelde wetenschappers voor een probleem wanneer ze Kierkegaards definitieve visie op de dingen wilden achterhalen. Kierkegaard zocht deze dubbelzinnigheid echter bewust op, omdat hij wilde dat zijn lezers zelf keuzes zouden maken in plaats van zich te richten naar universele wetten of voorschriften van religieuze instituten. Hij schreef zijn lezers dus niets voor, en vertrouwde erop dat zij de waarde van zijn ideeën voor hun eigen leven zouden bepalen.'

Snel over naar (delen van) de toespraken zelf. En laat ik daarbij ook het gebed niet vergeten wat op pagina 9 staat: 'Vader in de hemel! Van u komen alleen goede en volmaakte gaven. U hebt de mensen leraren ter beschikking gesteld, als gids voor wie zorgen heeft. Mogen hun leiding en leerstof ook bruikbaar zijn ter navolging. Wilt u dan geven dat iemand die bezorgd is werkelijk zal leren van die van Godswege ter beschikking gestelde leermeesters: van de lelies op het veld en van de vogels van de hemel! Amen'

Vervolgens volgt op p. 10 'De hier volgende evangeliëlezing is uit het boek van de evangelist Matteüs, hoofdstuk 6 vanaf vers 24 tot het slot.' En dan volgt de eerste toespraak 'Er genoeg aan hebben om mens te zijn'. 'Wie kent dit evangeliëwoord niet vanaf zijn prille jeugdijaren, en wie heeft zich niet al vaak over de vreugde van dit verhaal verheugd! Toch is het niet zonder meer een verhaal van vreugde. Het bezit een wezenlijke eigenschap die het pas echt tot evangelie (in de echte tekst staat hier een voetnoot) maakt: het feit dat het zich richt tot iemand die zorgen heeft. Uit iedere regel van dit bezorgde evangelie blijkt dat het niet een toespraak is tot mensen die blaken van gezondheid, tot de sterken of tot de gelukkigen, maar tot wie zorgen hebben. Uit alles blijkt dat dit verhaal vol vreugde ook zelf doet wat naar zijn zeggen God doet: het trekt zich het lot aan van wie zorgen hebben en ziet naar hen om – op de juiste manier. En dat is beslist geen overbodige luxe, want ieder die verdriet heeft, en vooral naarmate dit dieper en langer in zijn ziel binnendringt, of naarmate dit er langer diep in binnendringt, komt misschien wel in de verleiding om ongeduldig geen menselijke woorden van troost en hoop te willen horen.

Misschien heeft die mens met zijn verdriet het bij het verkeerde eind, misschien is hij te ongeduldig wanneer hij de indruk heeft dat geen mens met woorden kan tegemoetkomen aan zijn verdriet. Want een gelukkig mens met woorden kan tegemoetkomen aan zijn verdriet. Want een gelukkig mens begrijpt hem niet. En een sterk mens lijkt zich juist door zijn troost boven hem te verheffen. En iemand die zelf zorgen heeft levert alleen maar een bijdrage om zijn verdriet te verergeren. In dat geval is het dus het beste om naar andere leraren om te zien, van wie de woorden geen misverstand wekken. Leraren bij wie in hun manier van opvrolijken geen stil verwijt doorklinkt, van wie de blik niet oordeelt, van wie de troost je niet tegen de haren instrijkt maar rust brengt.

Naar zulke leraren verwijst het bezorgde evangelie degene die verdriet heeft: naar de lelies op het veld en de vogels van de hemel. Bij deze voordelige leraren, die je niet met geld betaalt of met blijken van nederigheid, is geen misverstand mogelijk. Want zij zwijgen – uit zorgzaamheid voor degene die het moeilijk heeft. Ieder misverstand komt immers uit het spreken van mensen voort. Liever gezegd, het komt eruit voort dat het spreken, vooral een gesprek, een vorm van vergelijken bevat. Wanneer bijvoorbeeld een gelukkig mens tegen iemand die zorgen heeft zegt: wees blij, dan houdt die uitspraak tegelijk in: blij, zoals ik. En wanneer een sterke zegt: wees sterk, dan laat zich dat verstaan als: sterk, zoals ik.

Maar zwijgen bewijst eer aan de zorgen en bewijst eer aan wie die zorgen heeft. Zoals de vrienden van Job, die uit eerbied zwijgend bij de lijdende zaten en hem in ere hielden (hier volgt weer een voetnoot). Toch keken ze wel naar hem! Maar als de ene mens naar de andere kijkt dan houdt ook dat een vorm van vergelijken in. De zwijgende vrienden vergeleken Job niet met zichzelf. Dat gebeurde pas toen ze hem in zijn eer aantastten (de eer die ze hem bewezen door te zwijgen) en het zwijgen verbraken, om de lijdende met hun toespraken te overvallen. Maar hun aanwezigheid was voor Job wel aanleiding om zich met zichzelf te vergelijken. Geen mens kan namelijk zo aanwezig zijn, ook al zwijgt hij, dat zijn aanwezigheid geen enkele vergelijkende betekenis heeft. Hoogstens een kind is daartoe in staat. Dat heeft dan ook wel iets weg van de lelies op het veld en de vogels van de hemel. Hoe vaak heeft een lijdende niet het gevoel gehad en heeft het hem niet geraakt dat er, wanneer er alleen maar een kind aanwezig is, toch geen aanwezige is.

En nu de lelies op het veld! Ook al zijn haar inkomsten nog zo royaal, zij vergelijkt haar welstand niet met de armoede van wie dan ook. Ook al is zij in al haar schoonheid nog zo onbekommerd, zij vergelijkt zich niet met Salomo of met een arme stakker. En ook al zweeft een vogel nog zo licht door de lucht, toch vergelijkt hij zijn lichte vlucht niet met de zware gang van wie zorgen heeft. Ook al is een vogel, terwijl hij niets in een schuur verzamelt, rijker dan wie zijn schuren gevuld heeft: hij vergelijkt zijn rijke onafhankelijkheid niet met wie gebrek lijdt en vergeefs verzamelt. Nee, als je op het veld – waar de lelie prachtig bloeit – en onder de hemel – waar de vogel frank en vrij zijn thuis heeft – troost zoekt: daar wordt gezwegen, niet aflatend, er is daar niemand aanwezig, alles is er vol overredingskracht.' (p. 10 – p. 13)

Tot zover en tot de volgende keer!

Door: Pieter Mesu

BN'ers over hun psychische klachten

Zes bekende Nederlanders onder wie Filemon Wesselink, Sofie van den Enk en Herman Koch vertellen deze maand in Psychologie Magazine open over hun paniekaanvallen, eetstoornis, autisme, depressie en burn-out.

Vrijwel iedereen krijgt weleens te maken met psychische klachten, maar meestal houden we onze kwetsbaarheden, worstelingen en rare trekjes verborgen. Dit blijkt uit onderzoek van Psychologie Magazine onder een representatieve steekproef van de Nederlandse bevolking.

In een bijzonder themanummer laat het magazine zien dat het tijd is voor een andere kijk op psychische kwetsbaarheden: iedereen heeft aanleg voor angst, depressie of zelfs psychose in zich en dat hoeft niet alleen maar belemmerend te zijn.

Een paar opvallende onderzoeksresultaten:

- Slechts 4% van de Nederlanders zegt geen enkele psychische klacht uit de speciale checklist van Psychologie Magazine te herkennen (vooral mannen van boven de 65 met een middelbare beroepsopleiding)
- Een derde van de Nederlanders bezoekt een psycholoog (en ruim twee derde denkt baat te hebben bij gesprekken met een psycholoog of coach)
- Hoewel we vrij makkelijk vertellen over ons bezoek aan een psycholoog, praten we nauwelijks over de redenen waaróm we hulp zoeken
- Meer dan een derde verzweg hoe hij zich echt voelde, uit angst erom veroordeeld te worden
- Meer dan de helft van de mensen die niet vertelde over zijn psychische klachten, vindt dat hij deze zelf moet oplossen

Kortom: iedereen heeft wel iets. "Zelfs" mensen die bekend of succesvol zijn in het dagelijks leven.

Nieuwe trend;

De resultaten van het Psychologie Magazine onderzoek sluiten aan bij andere grote bevolkingsonderzoeken en een nieuwe trend in de psychiatrie: "we moeten af van het onderscheid tussen 'gek' en normaal". Psychische klachten bestaan in allerlei gradaties en fluctueren van moment tot moment. Iedereen heeft kwetsbaarheden én krachten.

Meepraten op social media? #iedereenheeftweliets

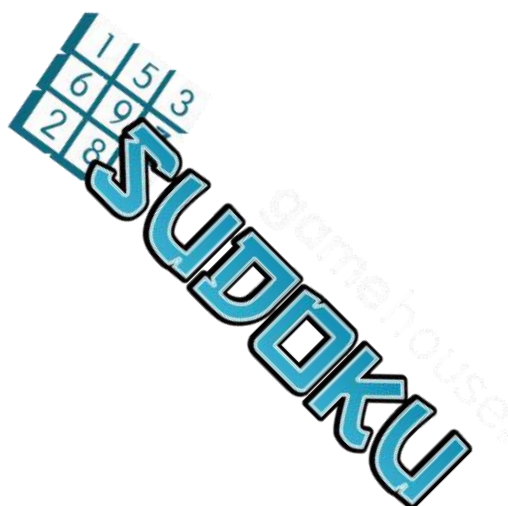
Bron: Persbericht

Sudoku's

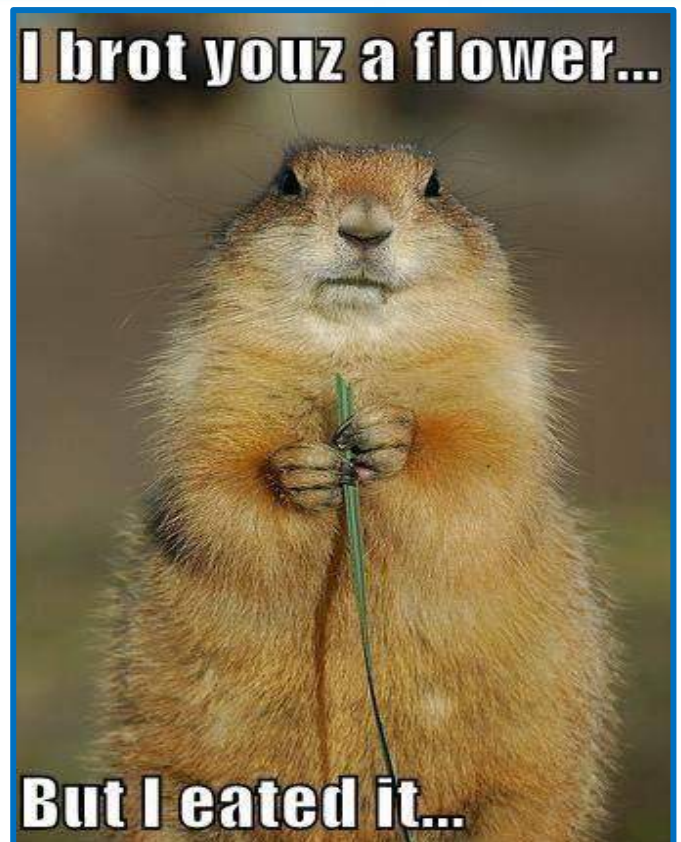
Dit zijn de traditionele Sudoku's. De lege vakjes moeten ingevuld worden zodat in elke kolom, in elke rij, en in elk van de negen blokken de getallen van 1 tot en met 9 elk één keer staan. De antwoorden staan op pag. 38

	4						8	5
	5			1				
	3	9			8			7
3						4	2	1
				3	1		9	8
1	8				4			
6				2			4	
			9					

				4				
		3		2	5	8	1	
1			3					7
	2						5	
	5			6	8			3
			2			4		
7								
		4	6	3	9			
8		6				5		

Grappige Foto's

Budget Recept Kerst

Varkenshaas met spek en appel

Benodigheden voor 2-3 personen :

Ingrediënten en kosten :

300 Gram varkenshaas

1 Eetlepel honing

1 Theelepel mosterd

1 Theelepel tijm

7 Plakken ontbijtspek

2 Appels

Snuf kaneel

Kosten : Niet bekend.

Bereiding :

Verwarm de oven op 200 graden.

Meng de honing met mosterd en tijm en wrijf de varkenshaas hiermee in. Wikkel de ontbijtspek om de varkenshaas en verhit een koekenpan.

Bak de varkenshaas ca. 5 minuten rondom aan tot het spek iets knapperig is.

Leg dan in een ovenschaal.

Snijd de appels in plakjes en bestrooi met een beetje kaneel. Verdeel de appel rondom het vlees.

Zet de schaal nog 20-25 min in de oven afhankelijk van de dikte van de varkenshaas. Hij mag nog iets roze zijn van binnen maar wel gaar.

Eet smakelijk !!!

Gezocht voor WLB Joannaplantsoen

Wil jij werken in een sfeervolle omgeving met gezellige collega's lees dan verder!

Het werkleerbedrijf Joannaplantsoen is op zoek naar **Chauffeurs** voor op de personenbus van het Werkleerbedrijf Joannaplantsoen.

Taken hierbij zijn o.a.

Het ophalen en wegbrengen van medewerkers WLB Joannaplantsoen,
Het verzamelen van post en bezorging bij de postkamer en of andere adressen,
Het ophalen en of wegbrengen van bestellingen drukkerij en Lego,
Het doen van boodschappen met dienstdoende kok,
Het ophalen van aangekocht Lego,
Het aftanken en schoonhouden van de bus.

Binnen onze keuken van het WLB Joannaplantsoen zijn wij ook opzoek naar een nieuwe medewerker die de lunch verzorgd voor onze medewerkers. Wij bieden onze medewerkers bij het WLB Joannaplantsoen een broodmaaltijd aan met hierbij een extra verstrekking zoals bijvoorbeeld soep, kroket, enz.

Taken hierbij zijn o.a.

Het verzinnen en maken van het extraatje,
Boodschappen doen,
Bijhouden van de voorraden,
Schoonhouden keuken,
Laten draaien vaatwasser en opruimen keuken lunch,
Schoonhouden kantine.

Om te kunnen werken bij het WLB Joannaplantsoen heeft u nodig; Een verwijzing van uw behandelaar van Emergis of van een externe verwijzer zoals UWV, sociale dienst, WMO loket of een reïntegratiebureau. Heeft u deze verwijzing dan kunt u zich zelf aanmelden bij WLB Joannaplantsoen. Voor vragen kunt u altijd contact met ons opnemen.

Een kort verhaal, deel 2

In de herfsteditie van De Spreekbuis waren we begonnen met deel 1 van een kort verhaal en beloofde we je in de Wintereditie verder te gaan met deel 2. Hierbij dan ook het beloofde tweede en laatste deel van het korte verhaal, waarvan het einde je nog zou kunnen verrassen. Veel lees plezier.....

De tijd ging maar langzaam voorbij totdat eindelijk de twee mannen het kamertje weer instapte en onze bagage meenam. Nu zou het nog ongeveer tien minuten duren voordat wij opgehaald werden en naar het vliegtuig zouden worden gebracht. Dit leken de langste tien minuten van deze hele operatie te zijn en je hoorde de secondes letterlijk wegtikken op de grote oude stationsklok die hier, om wat voor reden dan ook, ooit terecht was gekomen aan de gehavende muur. Niemand had op dit moment eigenlijk nog iets te melden, dus zaten we daar met zijn drieën bijna tien minuten lang zwijgend te wachten totdat de twee mannen weer terug kwamen.

“Time!” zei één van de twee, waarop Mario opstond en zijn hand uitstak naar Herman.

Herman schudde Mario zijn hand en bedankte hem voor de koffie en het eten ondanks het feit hij het nauwelijks had aangeraakt. Daarna schudde Mario en ik elkaars hand waarbij ik weer een vreemd gevoel kreeg, het gevoel als of er iets niet helemaal klopte. Ik bedankte hem voor zijn gastvrijheid, geduld en begrip en tot mijn verbazing zei Mario “Nee jongen, jij bedankt. Jij bedankt!”, en lachte toen een tiende van een seconde heel sarcastisch. Ik begreep niet waar hij op doelde. Waarom moest hij mij bedanken? Ik heb niets gedaan om hem te helpen? Ik heb hem niets gegeven of toegezegd, raar vond ik het.

Voordat ik er ook maar iets langer over na kon denken of vragen aan Mario waarom hij juist mij bedankte, werden wij het kamertje uitgewerkt en sloot de deur achter ons.

De luitenant bleef alleen achter in het kamertje en de twee andere mannen wisten niet hoe snel ze ons naar het vliegtuig moesten brengen.

Daar eenmaal aangekomen konden we direct door de slurf het vliegtuig zelf in lopen waar de twee voorste stoelen voor ons vrij waren gehouden. Daar draaide de twee mannen zich om en liepen weer terug de slurf uit. Van ons werd verwacht direct plaats te nemen in de aangewezen stoelen want het vliegtuig stond al op het punt om te vertrekken, dus deden we dat ook.

We zaten nog maar goed en wel toen de deur al werd gesloten en het vliegtuig in beweging kwam. Nog snel deden we onze gordels aan en voelde hoe het vliegtuig al vaart begon te maken om op te stijgen. “Gelukkig” dacht ik, “als de wielen eenmaal los zijn van de grond kan ons in Colombia niets meer gebeuren”.

Al snel zaten we hoog in de lucht boven de Atlantische oceaan. De reis zou met meewind ongeveer tien uur duren en voornamelijk alleen maar hoog in de lucht boven de zee plaats vinden.

Dit gaf ons mooi de tijd om wat te rusten en het laatste deel van de vlucht zouden we dan wel gebruiken om het plan nogmaals door te nemen. We zouden dan rond 20:30 uur op Schiphol zijn, een half uurtje eerder dan gepland maar dat was alleen maar gunstig in dit geval.

In het begin van de vlucht praten we nog wat over koetjes en kalfjes maar al snel vielen we onverwachts in een diepe slaap. Of het nu kwam door het rustig ronken van de straalmotoren of het zachtjes trillen van het hele vliegtuig, we ontspande ons in ieder geval iets te veel en belande dus in dromenland.

Dit had nooit mogen gebeuren want na negen uur van een diepe “coma slaap” werden we gewekt door een stewardess met de mededeling dat we over vijftien minuten al gingen landen.

Herman en ik hadden dus totaal geen tijd meer gehad om het plan nog een keer goed door te spreken en waren nog niet helemaal wakker toen het vliegtuig al met zijn wielen de landingsbaan raakte. Tegen de tijd dat we voor ons gevoel goed wakker waren stond ons vliegtuig al geparkeerd op Schiphol en moesten wij er uit. Omdat we op de twee voorste stoelen zaten werd van ons verwacht dat we ook als eerste het toestel verlieten. Snel deden we onze gordels af en pakte we onze handbagage uit de vakken boven ons hoofd. We verlieten snel het vliegtuig waardoor achter ons de stroom van mensen opgang kon komen. Honderden mensen die tegelijk uit zo een kleine opening wilde was toch altijd weer een hele kermis om te zien. Gelukkig liepen wij voorop en hadden geen last van het geduw wat er ontstond toen sommige reizigers vonden dat ze eerder het vliegtuig uit mochten dan andere.

Aangekomen bij de bagageband was deze nog helemaal leeg. Kennelijk waren we zo snel uit het vliegtuig gestapt dat het personeel van het vliegveld onze bagage nog niet uit het vliegtuig had kunnen halen. Dit gaf Herman en mij nog even de gelegenheid om de belangrijkste punten van ons plan door te spreken. We waren er uiteindelijk allebei van overtuigd het plan goed genoeg te kennen en maakten ons verder geen zorgen meer.

Om precies 21:00 uur kwam er beweging in de bagageband en kwamen de koffers tevoorschijn van achter een paar donkere plastic flappen. Onze koffers kwamen niet direct als eerste maar wel vrij snel. Toen we al onze bagage hadden gepakt beseften we beiden dat dit het moment was waar het allemaal op aan kwam. We moesten nu naar de douane waar we aan de hand van een paspoortcontrole apart genomen zouden worden. We zouden dan naar afzonderlijke kamertjes worden gebracht waar Herman de bolletjes zou moeten uit poepen en ik zou moeten wachten totdat hij hiermee klaar was. De bolletjes zouden dan worden schoon gewassen en ingepakt samen met de drugs uit mijn koffer in één andere tas. Wij zouden dan weer door diezelfde douaniers met deze ene tas verder geholpen worden. Schiphol af om zo onze weg te kunnen vervolgen naar de douaniers op het haventerrein in Amsterdam. De douane in de haven zou de tas dan van ons overnemen en ons betalen voor bewezen diensten. Diezelfde douaneambtenaren zouden er zelf verder weer voor zorgen dat de drugs op een schip zou komen met als eind bestemming, Engeland.

Op het moment dat de douane de drugs aanneemt en ons hiervoor betaald gaan de politie en marechaussee over tot arrestatie van alle betrokkenen, zo wel op de Schiphol als in de haven van Amsterdam.

Hadden we niet geslapen dan was ik waarschijnlijk net iets scherper geweest op het moment dat ik voor het eerst mijn bagage in handen had, want voor mijn gevoel klopte er toen al iets niet op dat moment. Het leek wel of alle bagage iets lichter was geworden of misschien anders ingedeeld dan de laatste keer dat ik het in handen had op het vliegveld in Colombia.

Ik had helaas geen tijd om er lang bij stil te staan of misschien was ik net even niet scherp genoeg maar ik had moeten luisteren naar dat onderbuik gevoel.

Herman pakte me bij mijn schouder, waarmee hij me weer terughaalde bij de realiteit van dat moment. “We moeten nu gaan. Op naar onze “vrienden” van de douane zullen we maar zeggen,” wist Herman er met een lichte spot uit te krijgen. Ik gaf hem gelijk en daarmee kwam het laatste en alles beslissende stuk van deze hele operatie in gang.

Ondanks het feit dat alles eigenlijk wel volgens plan leek te lopen voelde ik me toch minder op mijn gemak dan anders bij zo een operatie. Of het nu kwam door de luitenant met zijn gouden pistool en zijn laatste opmerking of het feit dat mijn bagage onvertrouwd aanvoelde of we in slaap waren gevallen tijdens de vlucht, ik wist het niet maar helemaal op mijn gemak was ik zeker niet.

We moesten er maar voor gaan en het beste er van hopen. Zodoende liepen we in de richting van de paspoortcontrole. Ik voorop met al mijn bagage en Herman een paar passen achter mij met een stuk minder bagage. Aangekomen bij de paspoortcontrole verliep ook hier alles volgens plan. We werden uit de rij gehaald en in aparte kamers opgesloten. Hier waren onze eerste verdachte al aanwezig en kwamen gelijk ter zake.

Herman moest op een speciaal toilet gaan zitten en maar wachten totdat de natuur zijn werk deed en dat gebeurde gelukkig al vrij snel. Het beeld van eerder die ochtend, hoe de verdachte zijn naar rotte ei stinkende uitwerpselen moest doorzoeken en waarvan hij zo had moeten lachen, ontging hem even nu hij zelf in een piepklein kamertje zat in die stank. Het was het uiteindelijk allemaal misschien wel waard maar een volgende keer zou hij toch een andere manier bedenken om bolletjes te slikken, als dat moest.

En ik moest mijn bagage inleveren aan twee douaniers die alle pakketjes cocaïne uit mijn tassen haalde en deze vervolgens in een sporttas deden. Al mijn persoonlijke bagage zouden ze via een transportdienst van Schiphol thuis laten bezorgen, met als smoes dat deze kwijt was geraakt op het vliegveld.

Herman kwam enige tijd later het kamertje binnen met twee andere douaniers en zijn tassen. Achter hun sloot de deur en deze ging op slot. Herman moest de schoongemaakte bolletjes uit zijn tas halen en overhandigde ze aan één van de douaniers. Deze stopte ze bij de andere drugs in de sporttas en sloot deze af. Verder werd er niet of nauwelijks gesproken en hing er maar een gespannen sfeertje.

Voor deze vier mannen leek het meer dan routine, hoe gemakkelijk ze dit alles deden. Het leek wel dagelijkse kost, alsof het een normaal onderdeel is van hun echte werk.

Om 22:00 uur was alles geregeld en verlieten we het kantoortje op de luchthaven. Eén van de mannen zou ons begeleiden naar de uitgang van Schiphol waar een taxi klaar stond voor het aller laatste stukje van deze opdracht. Eenmaal buiten gebracht kwam er in de verte een taxi aangereden die gewenkt werd door de douanier die nog steeds bij ons was. De taxi stopte en de douanier deed het achterportier voor ons open. Toen wij instapte mompelde hij iets tegen de chauffeur van de taxi en stak hem een briefje van vijftig in zijn handen. De chauffeur knikte zichtbaar dankbaar en verzekerde hem ervan dat wij binnen twintig minuten naar de douane in de haven zouden worden gereden. De deur werd dicht gegooid en de taxi kwam in beweging. De chauffeur was kennelijk net ingelicht waar hij precies naar toe moest, want zonder te vragen draaide hij de snelweg op richting de haven. Ongewild begon de taxichauffeur allerlei vragen te stellen of wij ook bij de douane werkte of juist niet en wat wij dan wel niet moesten bij de douane in de haven. De man was niets meer en niets minder dan een nieuwsgierige, ouwe zeur waar ik echt even geen behoefte aan had. Ik zei de man dan ook kortaf dat we havenwerkers waren die zich daar eerst moeten melden voordat we het terrein op mogen. Kennelijk was dat geen vreemd antwoord want de taxichauffeur nam er genoegen mee en hield verder zijn mond dicht, tenminste over dit onderwerp. Nu begon de ouwe man weer te praten over hoe het er vroeger allemaal aan toe ging in de haven en dat ze toe alles nog met de hand moesten doen, verschrikkelijk. Gelukkig duurde het ritje nog geen twintig minuten en voordat we het wisten stonden we met onze tassen naast de taxi voor de haven. Hier moesten we zijn, de laatste meters voor het net helemaal gesloten zou worden en wij alle vissen gevangen zouden hebben. Er kan er toch onmogelijk één ontsnappen leek mij want alles was toch tot in de puntjes geregeld. Het was 22:30 uur en we stonden op de afgesproken plaats voor de haven, in Amsterdam.

In de verte zagen wij twee mannen op ons af komen lopen die we konden onderscheiden als douaniers. Het stijve uniform met dezelfde houding van de mensen die daarin zitten, onmiskenbaar.

Toen ze ons waren genaderd vroeg de dikste van de twee of wij Storm en Sunny waren, wat wij bevestigden. De man keek naar de blauwe sporttas in mijn hand en vroeg me of daar de koffie in zat.

Ik moest daar altijd nog een beetje om lachen. Koffie als schuilnaam voor cocaïne, hadden ze niet eens een keer iets originelers kunnen bedenken. In ieder geval bevestigde ik dat dit de koffie was die speciaal voor hun op Schiphol was ingepakt door vier van hun collega's.

De andere man deed nu rustig zijn jasje open en haalde daar een dikke envelop uit tevoorschijn. Deze stak hij naar voren samen met zijn andere lege hand waaraan ik de sporttas diende te hangen. Nadat ik de sporttas had overhandigd kon ik de envelop zonder moeite uit de hand van de verdachte pakken, waarop hij en zijn collega zich omdraaide en zonder verder nog wat te zeggen wegliepen.

Ik keek nog even snel in de envelop waar een veelvoud aan briefjes van vijftig inzaten. Tienduizend euro zou het moeten zijn en daar leek het ook wel aardig op.

“Dus zo makkelijk is het om drugs te smokkelen en geld te krijgen, echt bizar” dacht ik, terwijl ik zag hoe Herman zijn telefoon pakte en iedereen het sein gaf om over te gaan tot de arrestatie van alle verdachten.

Binnen het uur waren alle verdachten gearresteerd en kregen alle mensen die mee hadden gewerkt een debriefing op het bureau.

Ondanks het feit dat de hele operatie op rolletjes gegaan leek te zijn klopte er iets niet in de debriefing door ons hoofd van de I.V.D.. De man bedankte ons voor onze inzet en ons harde werk en was ook zeer blij dat we de zestien kilogram aan cocaïne niet hadden kwijt gemaakt tijdens ons onderzoek. Tevens was hij ook zeer te spreken over de kilo bloem en meel die aangetroffen waren in de bolletjes, daarvan zou zijn vrouw een heerlijke taart voor ons bakken beloofde hij met veel gelach.

Vragen mochten verder niet meer gesteld worden en deze zaak zou dan ook als afgesloten verdwijnen in een archiefkast. Volgens onze spreker hadden wij bijgedragen aan een veiliger Nederland maar iets zat me nog niet helemaal lekker en dit keer besloot ik gehoor te geven aan mijn onderbuikgevoel.

Na de debriefing besloot ik Herman te vragen of hij ook een vreemd gevoel had over gehouden aan de toespraak van zo juist. Direct wist Herman wat ik bedoelde, de zestien kilogram cocaïne in de debriefing had twintig kilo moeten zijn. Waar waren de andere vier kilo gebleven???

Het duurde even voordat er langzaam een lampje begon te branden en ik vroeg Herman even een paar minuten te blijven wachten. Ik pakt mijn mobieltje en waagde een telefoontje naar het vliegveld in Colombia. Via veel omwegen kreeg ik eindelijk iemand te spreken van de douane op de luchthaven daar, en ik vroeg hem naar Luitenant Mario. In eerste instantie wist hij niet wie ik bedoelde maar toen ik over het gouden pistool aan zijn been begon bleef het even stil waarna de man even moest slikken.

Het bleef daarna lange tijd stil aan de telefoon en ik drong nogmaals aan op het antwoord van de vraag wie luitenant Mario was en of ik hem nu even kon spreken.

Al snel bleek uit ons gesprek hierna dat ik luitenant Mario waarschijnlijk wel nooit meer te zien of te spreken zou krijgen. Onze beste luitenant was geen luitenant bij de douane maar luitenant van één van de grootste drugskartels uit Colombia. Iedereen vreest deze man, van vuilnisman tot hoogste politiekleider van agent tot soldaat, hij heeft iedereen in zijn zak.

Mario is een meedogenloze drugsbaron en seriemoordenaar en nu de man aan de andere kant van de telefoon mijn verhaal heeft aangehoord verbaasd het hem dat we levend uit zijn land zijn weggekomen. Hij kan ons duidelijk niet verder helpen maar geeft mij nog wel één advies mee, "controleer ook die andere zestien kilo drugs even of het wel allemaal nog echte coke is.", en na deze woorden wordt de verbinding verbroken.

Totaal van de kaart vertel ik Herman wat ik zo juist gehoord had en samen met hem ga ik naar de opslag waar de zestien kilo aan cocaïne zou moeten liggen. Daar aangekomen prikken we met wat sleutels gaten in de verpakkingen en doen wat van het witte poeder in een testzakje met vloeistof.

De kleur zou snel paars moeten worden bij cocaïne en blauw bij heroïne maar tot onze verbazing gebeurd er helemaal niets. Dan nog maar een paar andere test doen uit andere verpakkingen, maar ook hier treed geen verkleuring op. Herman is de eerste die het opgeeft terwijl ik nog iets langer blijf hopen en zoeken naar een wonder in deze opslagplaats. Al snel geef ik het dan ook maar op en doe nog één laatste test maar deze gewoon met mijn mond. Op het moment dat ik de poeder op mijn tong laat vallen proef ik het direct "BLOEM", het is verdomme allemaal alleen maar meer bloem!!

Even blijft het stil totdat Herman zegt "Zeg vriend, kun jij je nog herinneren dat Mario jou als allerlaatste bedankte, voordat hij ons dat kamertje uit werkte naar het vliegtuig toe? Ik denk dat ik weet waar hij je voor bedankte.... De twintig kilo cocaïne die hij door zijn twee handlangers op zijn vliegveld heeft laten vervangen door bloem, toen deze onze tassen naar het vliegtuig brachten."

"Waaanzin, had ik maar naar mijn onderbuik gevoel geluisterd. Het gouden pistool aan zijn broek, het lichtere gewicht in mijn bagage, het rare bedanken van hem en alles meer. Jezus, wat ben ik stom geweest!"

Nu was alles te laat en ook nog eens voor niets geweest. De cocaïne was weg, bij iemand waar je het beter maar niet aan kan terug vragen, en we moeten alle verdachten in Nerdeland laten gaan want er is geen enkel bewijs dat zij ooit gehandeld hebben in drugs. Ja, in bloem hebben ze gehandeld, maar sinds wanneer is dat strafbaar?!

Dit was het moment waarop we aan onze chefs moesten gaan uitleggen hoe de zaken ervoor stonden en hoe er onder toezicht van ons twintig kilogram aan cocaïne is omgezet in zestien kilogram pure bloem. Het lood zakte me in mijn schoenen en toen ik Herman aankeek zag ik die zelfde verslagen man als van morgen weer in het kleine kamertje in Colombia, met zijn grote wijde ogen na het innemen van zijn derde bolletje bloem. Deze keer waren zijn ogen niet zo groot omdat hij de bolletjes niet binnen kon houden maar omdat hij besepte dat hij voor het eerst in zijn leven gefaald had en dit aan zijn meerdere moest gaan opbiechten.

Even wenste Herman dat hij echt bolletjes cocaïne had ingeslikt en dat deze dan waren opengeklapt in zijn maag zodat hij deze vernedering niet hoefde te doorstaan, maar al snel kwam Herman bij zinnen en zei “Het interesseert mij niet hoeveel bollen ik nog moet slikken in mijn leven maar die Luitenant Mario ga ik nog een keer tegenkomen”, en zo verlieten wij de opslagplaats op weg naar onze chefs om deze te vertellen wat we wisten en dan maar hopen op het beste.

Op het aller laatste moment hield Herman in voor de deur van de baas en keek mij vragend aan, “Wat als de baas ook in het complot zit? Kennelijk heeft niemand “zogenaamd” opgemerkt dat de drugs zijn veranderd in bloem. Niemand heeft ons tot op heden nog gevraagd om die tienduizend euro terug die we van de douane in de haven hebben gekregen en nog steeds in je zak zitten. Er is twintig kilogram aan cocaïne verdwenen die wij hebben meegekregen voor deze opdracht met een straat waarde van ruim twee miljoen, en zo gaat het nog wel even door.”

Toen Herman klaar was met zijn betoog beseftte ik me dat we nooit met zo een verhaal aan konden komen bij onze leiding gevende, want die konden immers ook in het complot zitten.

Nu leek of iedereen corrupt was en niemand meer te vertrouwen zat er niets anders op dan onder zes ogen met de minister alles door te nemen, want de minister zou toch zeker niet corrupt zijn?

Hij had immers opdracht gegeven om dit tot op de bodem uit te zoeken en op te lossen, toch?

Of zou de minister nooit hebben gedacht dat dit tot op de bodem uit te zoeken zou zijn en uiteindelijk wel zou verdwijnen in één of andere diepe la?

Voor het eerst in ons leven wisten we beiden niet meer wat te doen en moesten we toegeven dat de wereld totaal anders in elkaar zat dan toen wij ooit als jonge mannen het leger in gingen.

We kwamen samen uiteindelijk tot de conclusie dat alles en iedereen waarschijnlijk wel corrupt zou zijn als het om zo veel geld gaat. Het was het beste dat nooit iemand er achter kwam dat wij al zo veel wisten als we deden, dus besloten Herman en ik dat dit onze laatste opdracht was geweest en diende we diezelfde dag nog ons ontslag in zonder ook maar iemand in te lichten over wat wij dachten te weten.

Tot op de dag van vandaag voelt het aan als een soort verraad, alsof ik met een onafgemaakte missie ben blijven zitten. Het knaagt aan me om niet te weten wat er die dag is fout gegaan en wie daar allemaal van op de hoogte waren geweest. Was alles een voorop gezet plan en waren Herman en ik de enige die niet op de hoogte waren geweest of zijn de douane en de minister in Nederland ook bedonderd door het Colombiaanse drugskartels?

Ik zal er wel nooit meer achter komen hoe het nou allemaal echt zit. Sterker nog, ik denk dat niemand er ooit achter zal komen hoe het echt gegaan is, want corruptie is duidelijk overal aanwezig als het om geld en macht gaat. Voor mij is het bizarste van de hele zaak nog wel het feit dat ik Herman nooit meer heb gezien of gesproken sinds het indienen van ons ontslag. Hij lijkt wel verdwenen van de aardbodem, opgegaan in rook en dat zou hij normaal gesproken nooit doen, behalve als ook hij wat te verbergen zou hebben natuurlijk.....

The End

Het WLB was mijn Redding

„**De hofnar** van de huisdrukkerij, dat ben ik. Lekker gek doen, mezelf niet al te serieus nemen, een grap hier, een grol daar. Dat gedrag staat in schril contrast met hoe ik feitelijk in het leven sta. Ook al ben ik nog geen veertig jaar, wat mij betreft is de cirkel van mijn leven rond. Ik wil baas zijn over mijn eigen leven en daarmee ook over mijn dood. Dat is geen loze kreet; via internet heb ik middelen aangeschaft waarmee ik een einde aan mijn leven kan maken op het moment dat ik voel: ik ben klaar. Denk nu niet dat ik al die chemische zooi ergens thuis in een keukenkastje bewaar. Het ligt bij de bank, in een kluis, om nog iets van een drempel voor mezelf op te werpen. Het lijkt daardoor misschien alsof ik diep vanbinnen toch nog hoop dat mijn leven erop vooruit zal gaan, ooit. Dat is een illusie - beter of leuker dan dit gaat het niet worden. Maar mijn ouders leven nog en ouders, vind ik, horen hun kinderen niet te begraven. Dus ik wacht. Toch heb ik ook daar een grens aan gesteld: ouder dan zestig wil ik absoluut niet worden. Mijn ouders weten en respecteren dat. De wetenschap dat het op dat moment dus sowieso eindigt, geeft me rust.

„**Mijn levensvisie** is niet zomaar uit de lucht komen vallen, al kwam de aanleiding wel als een donderslag bij heldere hemel. Na opleidingen in de metaal kwam ik na verloop van tijd terecht bij een bedrijf waarvoor ik heel Zeeland doorkruiste, om alle mogelijke wegen en paden te fotograferen voor een voorloper van Google Streetview. Het was optrekken, tien meter rijden, stoppen, rondom foto's maken, weer optrekken, stoppen enzovoort. Krankzinnig natuurlijk, je kunt je voorstellen dat ik ook 's nachts in bed nog gas lag te geven. Dus toen ik bij de Luchtmobiele Brigade terecht kon om groot materieel te repareren in onder meer Afghanistan, twijfelde ik geen moment. Wapens, discipline, insignes op uniformen, daar ben ik niet vies van. Alles liep op rolletjes maar uiteindelijk heb ik nooit een voet op Afghaanse bodem gezet. Dertig was ik, in 2009, toen ik een tik hoorde in mijn hoofd. Mijn arm ging tintelen, mijn denken vertraagde en ik raakte bewusteloos. Mijn moeder vond me, ik belandde in het ziekenhuis. Een TIA, zeiden de artsen: een tijdelijke afsluiting van een bloedvat in de hersenen. Na een paar dagen mocht ik naar huis maar ik was er slecht aan toe. Praten, lezen, schrijven, bewegen: alles was verstoord, ik leek wel tachtig. Vooral dat niet kunnen schrijven was voor mij - ik schreef regelmatig artikelen voor een tijdschrift en had een blog op internet - een dreun.

„**Na een maand** wilde ik weer aan het werk. Dat werd een fiasco en na een lang ziekteverlof was het einde werk. Ondertussen sliep ik niet meer. Ik raakte uitgeput, werd een heel moeilijk mannetje, was agressief, kreeg problemen met autoriteit. Stapels pillen slikte ik op een dag en geloof me, daar wordt een mens niet beter van. Toen kwam de wiet en ik bleef me slecht voelen, lichamelijk en geestelijk. Diep weggestopte herinneringen aan seksueel misbruik door een neef van me toen ik een kind was, kwamen snoeihard aan de oppervlakte. Ik raakte definitief arbeidsongeschikt, zocht wanhopig naar balans maar tot op de dag van vandaag heb ik die niet gevonden.

„**Toch is mijn** leven niet pikzwart gekleurd. Na een lange weg vol obstakels kreeg ik hulp van Emergis. Mijn begeleidend sociaalpsychiatrisch verpleegkundige maakte me attent op de huisdrukkerij, onderdeel van WerkLeerBedrijf Joannaplantsoen. Boeken, posters, schrijfblokken en brochures maken, lamineren, stukjes schrijven voor en de eindredactie doen van De Spreekbuis, het magazine van cliënten voor cliënten van Emergis. Het paste me meteen als een oude, comfortabele jas. Feitelijk heb ik me een totaal nieuw ambacht eigen gemaakt. Knap? Ja, misschien wel. Het voelt in elk geval veilig en vertrouwd. Ik kan hier ademen, word nergens op afgerekend. Ik leef in het nu en sla me een weg door het leven. Maar oud wil ik dus níet worden en daar wil ik zelf de hand in hebben en houden. Alles wat ik heb verteld mag je opschrijven, het is wat het is. Ik heb geen geheimen meer”, aldus een medewerker van het WLB Joannaplantsoen in Goes.

Door: Paula Koster Bron: Radar Magazine Emergis

Werken Werkt!

“Een echt Lego-monster ben ik”

In totaal werken er wel veertig mensen bij WLB Blokpunt. Tussen de middag lunchen we samen, eerst de ene groep, dan de andere. Tijdens het eten liggen we soms blauw van het lachen. De één zegt wat, de ander reageert daar weer op, niks moeilijks, gewoon hartstikke gezellig. Hier mag je jezelf zijn en hoe hoog je de lat legt, mag je helemaal zelf bepalen. Zestien jaar werk ik al bij dit werkleerbedrijf en ik kom hier vier dagen per week. Ik hoor bij het meubilair, zal ik maar zeggen. Zonder WLB Blokpunt zou ik heel ongelukkig zijn. Ik vind hier de rust en structuur die ik zo hard nodig heb. Met mijn collega's heb ik het ontzettend naar mijn zin. Zij snappen mij en ik snap hun. En ze vinden me leuk. Ze zijn mijn tweede familie, dat is het gewoon.

De Lego in het atelier is tweedehands en komt overal vandaan, bijvoorbeeld van Marktplaats. Wat gewassen kan worden, gaat de wasmachine in. Daarna sorteren we alles, in doorzichtige plastic dozen. Een sticker geeft aan wat er in elke doos zit. In het Engels, waarom weet ik niet. Animals, bricks, plates... Soms weet ik niet wat een woord betekent en heb ik even hulp nodig. Vroeger zou ik het moeilijk hebben gevonden daar om te vragen, was ik in paniek geraakt. Nu niet meer want ik voel me serieus genomen.

Behalve wassen en sorteren kan ik hier ook naar hartenlust bouwen. In de hal van het Scheldetheater, hier in Terneuzen, staat een model van het theater. Het is een project van mijn collega's Patrick, Gino, Roeland en mijzelf. We hebben er zelfs mee in de krant gestaan, met een foto erbij. Ik hoop dat veel mensen het gaan bewonderen en ons laten weten hoe mooi ze het vonden.

We hebben hier een winkeltje en een webshop. De Lego die mensen er kunnen kopen, is een stuk goedkoper dan in de speelgoedwinkel. We verkopen losse steentjes en dergelijke, maar ook hele projecten. Een paar van mijn werkstukken staan in de winkel. Dat is natuurlijk hartstikke leuk. Op een dag worden ze verkocht en iedereen zal het weten, want dan roep ik keihard YESSSSS!!!!!!”

TINA VAN GEND (52)
werkzaam bij WLB Blokpunt
in Terneuzen

Tekst: Paula Koster
Beeld: Suzan fotografie

“Kijk, die pinguïn van LEGO heb ik gemaakt en daar ben ik dus bereetrots op. Het is grappig dat ik nu zo veel in het Lego-atelier werk, want eigenlijk maakte ik altijd het liefst wenskaarten. Maar op een dag kwam er een plaats vrij bij de Lego. Of dat misschien wat voor mij was, vroeg Alex, één van de begeleiders. En nu ben ook ik een echt Lego-monster. Martine en Herbert zijn Alex' collega's. Zijn ze trots op me omdat ik iets goed gedaan heb, dan zeggen ze dat ook. Die waardering heb ik erg nodig, ik denk niet zo hoog van mezelf. Soms loopt het weleens wat minder lekker, maar ook dan blijven ze aardig. Op strenge mensen reageer ik heel pinnig. Zo van: ho even, ik wil van alles maar ik moet dus niks. Bij WLB Blokpunt heb ik dat soort aanvaringen niet, omdat ze mijn grenzen respecteren. Zit me iets dwars of snap ik iets niet, dan trek ik Alex of een andere begeleider aan zijn oor. We zoeken dan een rustig plekje en lossen het samen op. Dat voelt heel veilig. ■

Een man vraagt aan zijn vrouw: “Schat.. wat zou jij doen als we de Lotto wonnen?” De vrouw antwoordde: “Ik zou de helft aanpakken en van je scheiden.” “Da’s goed” antwoordde de man, “We hebben 24 euro gewonnen, hier is 12 euro en daar is de deur!”

Zitten drie mannen in een café – Zegt de eerste man : “Mijn vrouw is net een Jaguar, zo mooi en gestroomlijnd.” Waarop de tweede man zegt: “Mijn vrouw is net een Volkswagen Golf, zo zuinig en betrouwbaar.” Zegt de derde man: “Mijn vrouw is net een brandweerwagen : doe-dit-doe-dat-doe-dit-doe-dat-doe-dit-doe-dat.”

Een vrouw schrijft vanuit de gevangenis aan haar vriend: “Bedankt voor de vijl die in het brood zat. Ik heb nu de mooiste nagels van het hele blok...”

Dokter: “Weet u wat ik in uw maag gevonden heb, meneer Jansen? Eenentwintig theelepels!” Jansen: “Maar, dokter! Dat was uw eigen voorschrift! Driemaal daags een theelepel.”

Komt een man bij de fitness. Deze vraagt aan de instructeur met welk apparaat hij de meeste indruk kan maken bij de dames. De instructeur zegt: “Als je naar buiten gaat dan vindt je om de hoek een pinautomaat.”

In de dierenartskliniek. Klant: “Dokter, mijn hond gaat altijd als er een bel gaat in de hoek zitten.” Dokter: “Tsja, dat doen Boxers he...”

Peter Luysterburg

Een haas komt bij de bakker en vraagt heeft u ook worteltjes taart,

Nee zegt de bakker.

De volgende dag komt de haas weer bij de bakker en vraagt heeft u ook worteltjes taart.

Nee zegt de bakker.

De volgende dag komt de haas weer bij de bakken en vraagt heeft u ook worteltjes taart.

Nee zegt de bakker.

De bakker vindt dit maar zielig en denkt ik ga morgen een worteltjes taart bakken.

De volgende dag komt de haas weer bij de bakker en vraagt heeft u ook worteltjes taart.

De bakker zegt ja die heb ik,

Waar op de haas zegt “vies hé!?!”

Han Kooman

Oplossing Puzzels

Oplossing puzzels van pagina 8

Antwoord op : Het pakketje : In het pakketje zit een parachute.

Antwoord op : Laatste loper : Je kan de laatste loper helemaal niet inhalen, het wordt dan ook niet voor niks de laatste loper genoemd.

Antwoord op : Een hengeltje uitgooien : Het zijn grootvader, zoon en kleinzoon.

Oplossing Sudoku's van pagina 26

7	4	1	2	6	3	9	8	5
8	5	6	7	1	9	2	3	4
2	3	9	5	4	8	1	6	7
3	6	7	8	9	5	4	2	1
5	2	4	6	3	1	7	9	8
9	1	8	4	7	2	3	5	6
1	8	2	3	5	4	6	7	9
6	9	5	1	2	7	8	4	3
4	7	3	9	8	6	5	1	2

2	7	5	8	4	1	9	3	6
9	6	3	7	2	5	8	1	4
1	4	8	3	9	6	2	7	5
3	2	9	4	1	7	6	5	8
4	5	7	9	6	8	1	2	3
6	8	1	2	5	3	4	9	7
7	9	2	5	8	4	3	6	1
5	1	4	6	3	9	7	8	2
8	3	6	1	7	2	5	4	9

Oplossingen Sudoku's uit de herfsteditie

7	3	9	6	5	4	8	2	1
1	2	6	8	7	9	5	4	3
4	5	8	1	3	2	9	6	7
6	8	7	9	1	5	4	3	2
2	4	1	3	8	6	7	5	9
3	9	5	2	4	7	6	1	8
5	1	3	4	9	8	2	7	6
9	7	2	5	6	1	3	8	4
8	6	4	7	2	3	1	9	5

6	3	8	2	4	7	9	5	1
1	5	2	6	9	3	4	8	7
4	9	7	1	5	8	2	3	6
5	8	9	7	3	1	6	4	2
2	6	4	5	8	9	1	7	3
7	1	3	4	6	2	5	9	8
9	7	6	8	1	4	3	2	5
3	2	1	9	7	5	8	6	4
8	4	5	3	2	6	7	1	9

In samenwerking met
de drukkerij Joannaplantsoen
huisdrukkerij@zeelandnet.nl